

KARI ALANNE

Lohduttajan kasvot

LOHDUTTAJAN KASVOT

Kari Alanne

Lohduttajan kasvot

Romaani

BoD – Books on Demand

© Kari Alanne ja BoD – Books on Demand, 2020

Teoksessa lainatut tekstit ja niiden sanoittajat:

Aamu (Veikko Salmi)

Auki nyt on kädet Jeesuksen (Peder Håkansson Syréen, Abraham Falck)

Hautalaulu (Eino Leino)

Ketä sinä odotat (Aki Eronen, Olli Halonen)

Levoton Tuhkimo (Pertti Neumann ent. Nieminen)

Mä silmät luon ylös taivaaseen (Johan Ludvig Runeberg)

Niin alhaalla ei kukaan kulje (Martta Kaukomaa)

Vain Jumalan kanssa kahden (Helli Kaikkonen)

Raamatun tekstit: Uusi kirkkoraamattu (1992)

Kannen suunnittelu: BoD – Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-9116-5

Teoksen jakelu ja osittainenkin kopiointi muuhun kuin lain sallimaan yksityiseen käyttöön ilman tekijänoikeuden haltijan lupaa on korvaus- ja rangaistusvastuun uhalla kielletty.

Sinulle, joka etsit lohdutusta.

Sinulle, joka lohdutat muita.

*Poisnukkuneelle isälleni, joka sai minut ymmärtämään, että hen-
geksi kaiken on muututtava.*

*Erityisesti kaikille hoito- ja hoivatyön tekijöille, joille on merki-
tyksellistä pitää huolta toisesta ihmisestä.*

”Eräänä yönä näin unen kyyhkysestä, puhtaanvalkeasta. Herättyäni tiesin, että kaikki muuttuu...”

– Maria Virtanen

Pieni Rasmus-poika ja hänen äitinsä istuivat leikkipuiston keinuissa rinta rinnan.

”Äiti, missä enkelit syntyvät?” poika kysyi.

Nainen mietti hetken.

”Siellä, missä syntyvät pienet hyvät teot”, hän vastasi. ”Siellä, missä pyydetään ja annetaan anteeksi. Siellä, missä autetaan ja lohdutetaan. Siellä syntyvät enkelit.”

 PROLOGI

”Mitä sinulla on siinä, *Elämä*?” kysyy *Runo* äänellä, joka muistuttaa vähän urkujen soittoa. Sielukkaan ja sulavaliikkeisen olennon käyttämä kieli on vaikea, mutta ymmärrettävä ihmiselle, jos tämä vain ottaa avoimin mielin vastaan sen, mikä tulee.

Elämä hypistelee pientä, kullanhoitoista esinettä pitkien ja sirojen sormiensa välissä. Hän ojentaa itsensä kaltaisen olennon eteen ristin, jonka keskellä voi erottaa kolme poikkipuuta, alin niistä hieman viistossa.

”Katso, eikö olekin kaunis!”

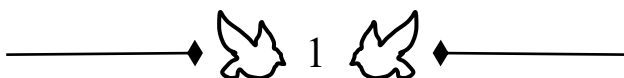
Runo kääntää kirkkaat kasvonsa ristiä kohti. Hänen ihostaan ja vaatteistaan säteilee sateenkaaren väreissä valoa, jota risti välkehtien heijastaa.

”Tämä risti kuuluu ihmislapselle, jota minä rakastan”, *Elämä* sanoo. ”Hän on kantanut sitä vuorollaan.”

Elämä palauttaa olevaksi ensimmäisen luvun Maria Virtasen muistojen kirjasta. Erään kolean kevätpäivän. Siitä alkaa kertomus, joka muutti monen ihmisen kohtalot.

VUOSI 2000

Maria Virtanen, 20 vuotta

Puristan luentokansiotani tiukasti kainaloon, jotta paperit pysyisivät kevätsiimassa paikoillaan. Olen tulossa klinisen hoitotyön harjoitustunnilta. Ilma on kylmä. Olisi pitänyt laittaa hameen sijasta farkut. Juuri kun saan kännykkäni esiin soittaakseni parhaille ystävilleni Katjalle ja Johannalle ja sopiakseni illanvietosta, tulee tunne, että joku tuijottaa.

Poika on pukeutunut tummiin, suoriin housuihin ja valkoiseen kauluspaitaan. Taakse kammatut, rasvaiset hiukset heijastavat auringonvaloa, ja kasvojen ihoa täplittävät pienet laikut, luultavasti teini-iän aknen perintönä.

”Hei anteeks, mut sä... tuijotat mua”, sanon.

Sanat tulevat ennen ajatusta.

Nuorukainen muuttuu liikkumattomaksi. Hänen katseensa painuu alas. Kuulostinko jotenkin tyllyltä? Vilkaisen poikaa uudelleen. Liian suuret, kauan sitten muodista poistuneet silmälasit ovat valuneet kohti nenänpäätä. Kainalossaan hän roikottaa mappia, josta paperinippu pursuaa valtoimenaan ja lepattaa tuulessa.

Omalla tavallaan hän on viehättävä.

Lähetän pojan suuntaan nopean anteeksipyynnön. Tiedostan, että tuo, mitä sanoin tuijottamisesta, on enimmäkseen omaa ujouttani. Haluaisin mennä lähemmäksi korjatakseni mahdollisen väärinkäsityksen, mutta jalkani kieltäytyvät tottelemasta. Tahtoisin vaihtaa muutaman sanan, mutta huuleni jäähmettyvät, kun sanojen aika on. Niin tyydyn vain toivomaan, että poika kuulis ajatukseni. Että hän hymyilisi ja heilauttaisi kättään sen merkiksi, että kaikki on hyvin.

Mutta ei. Hän kävelee pois.

Mennessäni illalla nukkumaan en saa mielestäni nuoren miehen kuvaa. Hänen ujon katseensa heijastama älykkyys ja herkkyyds piirtyvät eteeni kuin auringon kehä, joka jää kuvajaisena suljettu-

jen silmäluomien sisäpintoihin kirkkaana kesäpäivänä. Tarkoitukseni ei ollut loukata. Minä vain... halusin sanoa sen, mitä tunnen. Olla aito. Se on luontoni.

Lohduttaudun ajatuksella, että saan vielä uuden tilaisuuden. Enkö olekin nähnyt hänet monesti käyskentelemässä koulun pihalla? Varmasti tapaisimme vielä.

Toivoni elää yön yli, mutta kun seuraavana päivänä palaan koululle, en enää näe poikaa. Kyselen hänestä tuttaviltani ja kuvailen hänen ulkonäköään, mutta kukaan ei häntä tunne.

Poika ei palaa viikkojen kuluessa. Kohtaamisestamme kalsealla koulun pihalla tulee minulle unikuva, yhtenä yönä kirkas ja teräväreunainen, toisena tuskin havaittava. Enkä minä osaa kertoa syytä sille, etten saa mielestäni ventovierasta henkilöä, jonka kanssa ei vaihdettu sanaakaan. Ja että minusta tuntuu kuin olisin tuntenut hänet aina.

Jokin sisäinen ääni kysyy: Maria, mitä tämä on?

Ajan oloon elämäni palaa entiselleen, ja tapahtunut lakkaa askarruttamasta mieltäni. Joudun kuitenkin myöntämään itselleni, että tuo lyhyt kohtaaminen on muuttanut jotain pysyvästi. Päätän, että kohtaamani ihminen palaa ennemmin tai myöhemmin elämäni, jos niin on tapahtuva.

Maria Virtanen työskentelee hoitajana helsinkiläisessä sairaalassa. Eräänä päivänä hänen osastolleen tuodaan koomaan joutunut mies, jonka Maria tunnistaa opiskeluajoiltaan. Työn ja ihmissuhteiden ristiaallokossa elävä nainen ajautuu etsimään vastauksia toinen toistaan vaikeampiin kysymyksiin. Missä mies on ollut viimeiset kymmenen vuotta? Palaako hän tajuihinsa? Mitä tajunta lopulta on? Entä mitä pitäisi ajatella väitteestä, jonka mukaan potilas tietää tulevia asioita? Vuosien myötä maailma muuttuu toiseksi ja vastausten etsimisestä kehittyä Marialle pakkomielle. Vastauksia nainen vähitellen saakin, ja samalla hänelle alkaa muodostua käsitys portista tuonpuoleiseen. Sen takana ihmislasten varttumista tarkkailevat lohduttajan kasvot salaperäisestä olemisen tilasta, jossa vallitsee ikuinen nyt-hetki.

Lohduttajan kasvot on hoiva- ja hoitoalan tekijöille omistettu kertomus arjen sankaruudesta poikkeuksellisina aikoina. Se kertoo sairaanhoitajan elämästä ja tutustumisesta omaan itseen. Teos on monitasoinen ja jännittävä matka ristiriidasta sovintoon, menneestä tulevaan, kuolemasta elämään. Lukijalle avautuu lopulta toiveikas ja lohtua tarjoava mahdollisuuksien ikkuna maailmaan, jossa kaiken perustana ovat myötätunto ja pyyteetön rakkaus.

BoD

www.bod.fi